

der fremstiller sig, naar der er Tale om Lovforslaget i sin Helhed, og jeg tror, at ogsaa den højtærede Finansminister var noget inde paa det; det var Spørgsmaalet om, hvorvidt det overhovedet er rigtigt at blande sig i den Gang, som Udstykningen gaar her i Landet, hvorvidt det er nødvendigt at fremskynde Udstykningen, om det nu ikke hidtil er gaaet saaledes, at man kunde slaa sig til Ro dermed. Naar man ser efter i Statistikken, viser det sig, at de smaa Ejendomme altid stige i Tal; jeg skal i saa Henseende tillade mig at anføre nogle Tal, fordi de have haft nogen Betydning for min Stilling til Lovforslaget. Ejendommene under 1 Td. Hartkorn ere i Tidsrummet fra 1873 til 1895 forøgede med ikke mindre end 31,500 og Hartkornet med 4,050 Td. Men ved at se nærmere til, ser man, hvad der i hvert Fald var mig en Skuffelse, at det ikke er sket paa Bekostning af de store Ejendomme, idet disse tværtimod i samme Tidsrum ere forøgede i Antal med 175 og i Hartkorn med 4,580 Tdr., men derimod paa Bekostning af Ejendommene paa 4—8 Tdr. Hartkorn, altsaa de egentlige Gaarde, der ere formindskede i Tal med 1,813 og 10,650 Tdr. Hartkorn. Altsaa denne stærke Forøgelse af de smaa Ejendomme, som jeg i og for sig har Sympati for, er sket paa Bekostning af Ejendommene af den egentlige Mellemlasse. Jeg finder det nu lidet heldigt, at disse Ejendomme formindskes saa betydeligt, som sket er i de senere Aar. Jeg maa dog i Dag her anføre, — uden at jeg er i Stand til at sige nøjagtig, hvilken Indflydelse det Moment, som jeg nu vil anføre, har haft, — at Bestemmelserne i Loven af 19. Februar 1861 § 2 om Indtagelsen af Niendedelen selvfølgelig har spillet en betydelig Rolle, det er klart, men jeg kan ikke se hvilken. I hvert Fald staar det for mig saaledes, at denne Formindskelse af Ejendomme af Mellemlasse er noget ængstende, og jeg ønsker den ikke fortsat, thi i det lange Løb bliver det dog alligevel Besidderne af disse Ejendomme, der komme til at danne den conservative Ballast i Samfundet.

Jeg kan ogsaa anføre andre Grunde, som stemme mig sympatetisk for Lovforslaget i dets Helhed. Den ærede Minister var inde paa et af de Punkter, som for mig spiller en betydelig Rolle, nemlig Indvandringen fra Land til By. Den højtærede Minister paapegede med Tal, at Forøgelsen af Befolkningen i det væsentlige kommer Byerne til gode og ikke Landet. Det stemmer fuldstændig med mine

Optegnelser i saa Henseende, idet jeg har taget Perioden fra 1860—1901. Befolkningen er i den Tid forøget med 840,000 Mennesker, men deraf ere 559,000 komne til Byerne og 281,000 til Landet. Jeg anfører denne Forøgelse af Befolkningen paa 840,000, fordi det hænger sammen med et andet Moment, som jeg gerne vil drage frem, nemlig en anden Side ved dette Lovforslag, som jeg betragter som et Gode, den, at det søger at fremskaffe selvstændige Hjem for Landets Beboere. Jeg har valgt Aaret 1860, da det falder nogle Aar før Krigen. For denne betydelige Forøgelse af Indvaanere er det naturligvis meget ønskeligt, at der skaffes selvstændige Hjem. Jeg har den allerstørste og varmeste Sympati for, at man gør noget for at hindre Indvandringen fra Land til By. Den højtærede Minister sagde før, at denne stærke Forøgelse af Byernes Indbyggerantal ikke tyder paa, at der bliver handlet ilde med Byerne. Jeg tror ikke, man kan slutte noget deraf i saa Henseende, men jeg tror, at denne stærke Forøgelse af Byernes Indbyggerantal skyldes, at den store uvidende Befolkning har ladet sig lokke, fordi den tror, der er Guldgruber at tjene og mange glade Dage at vinde omkring paa Forlystelsesstederne og Varieteerne. Det er det, der drager Befolkningen. Det er, ligesom naar man i gamle Dage hørte om Guldgravere, der tjente Formuer, saa drog mange flere derhen, hvor disse vare vundne, og alle troede de, at de skulde vende hjem som Millionærer. Det er det ukendte og mystiske i de store Byer, som drager Befolkningen, men den langt overvejende Procentdel faar Ulykke i Stedet for den Lykke, det er at have et lille beskedent Hjem paa Landet, hvor de kunne føre en selvstændig Tilværelse, hvad der efter mit Kendskab til Landforhold er absolut det lykkeligste for en mindre Familie. Derfor ser jeg gerne, at Bevægelsen mod Byerne stoppes og vender sig noget imod Landet.

Inden jeg gaar over til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, er der et Spørgsmaal, jeg gerne vilde gøre den højtærede Minister. Efter Lovforslaget staar det mig ikke ganske klart, hvad der menes, naar der er Tale om Udparcellering af „større Landejendomme“. Man maa gaa ud fra, at det er Ejendomme som Proprietærgaarde og Herregaarde, som Lovforslaget tager Sigte paa, men ser man i Motiverne, vil man — det findes i Tillæg A., Pag. 1789 — se, at man ogsaa